

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 5CoCsp/28/2023
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3122204985
Dátum vydania rozhodnutia: 06. 12. 2023
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Mária Vrtochová
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2023:3122204985.1

Uznesenie

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Márie Vrtochovej a sudcov JUDr. Eriky Zajacovej a JUDr. Denisa Vékonyho v spore žalobcov:
1/ A. B., nar. XX.XX.XXXX, bytom C. D. X, E., 2/ F. B., nar. XX.XX.XXXX, bytom C. D. X, E., 3/ G. B., nar. XX.XX.XXXX, bytom C. D. X, E. 4/ F. B., nar. XX.XX.XXXX, bytom C. D. X, E., žalobcovia zastúpení: HKP Legal, s.r.o., so sídlom Križkova 9, Bratislava, proti žalovanému: E., H. F. H., E., XXXX E. I., o zaplatenie 1.000 eur, na odvolanie žalobcov 1/ až 4/ proti uzneseniu Okresného súdu Trenčín č.k. 13Csp/21/2022-23 zo dňa 28. septembra 2022, takto

rozhodol:

Odvolací súd uznesenie súdu prvej inštancie **p o t v r d z u j e .**

Žalovanému sa nárok na náhradu trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a .**

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým uznesením súd prvej inštancie výrokom I. konanie zastavil a výrokom II. žalovanému náhradu trov konania nepriznal. Na odôvodnenie tohto rozhodnutia uviedol, že žalobcovia sa žalobou podanou prostredníctvom právneho zástupcu domáhajú voči žalovanému zaplatenia sumy 1.000 eur s príslušenstvom titulom kompenzácie podľa Nariadenia Európskeho parlamentu a Rady (ES) č. 261/2004 z 11.2.2004, ktorým sa ustanovujú spoločné pravidlá systému náhrad a pomoci cestujúcim pri odmietnutí nástupu do lietadla, v prípade zrušenia alebo veľkého meškania letov. Z podanej žaloby a jej príloh vyplýva, že žalobcovia si zakúpili balík dovolenkových služieb od spoločnosti J. E., ktorého súčasťou bola letecká preprava poskytovaná žalovaným. Žalobcovia sa prepravovali prostredníctvom charterového letu č. E. XXXX prevádzkovaného žalovaným z Medzinárodného letiska F. I. K. na letisko F. v E. I.. Vzdialenosť letu je 1.470 km. Odlet ako aj prílet letu č. XXXX zo dňa 29.07.2019 meškal viac ako sedem hodín oproti plánovanému času. Žalobcovia v žalobe odkazujú na priložené dôkazy potvrdenie BTS o meškaní letu, potvrdenie o vzdialenosti letu a Letenka voucher z cestovnej kancelárie sprostredkujúcej zájazd. Žalovaný, dopravca, je zahraničná letecká spoločnosť so sídlom v E. I., ide teda o spor s cudzím prvkom a preto v prvom rade súd musel posúdiť právomoc slovenského súdu prejednať daný spor. Pri posudzovaní právomoci súd vychádzal z Dohovoru o zjednotení niektorých pravidiel pre medzinárodnú leteckú dopravu (Montreal, dňa 28.05.1999), oznámeného v Zbierke zákonov pod č. 544/2003 Z.z. (ďalej len „Montrealský dohovor“). Žalovaný má sídlo mimo Európskej únie, nie je jej členským štátom, v danom prípade však nebolo možné aplikovať Nariadenie Európskeho parlamentu a Rady (EÚ) č. 1215/2012 z 12. decembra 2012 o právomoci a o uznávaní a výkone rozsudkov v občianskych a obchodných veciach. Predmet konania ako aj absencia dohody sporových strán o určení súdu na riešenie sporov vylučuje pri posudzovaní právomoci aplikáciu čl. 18 ods. 1, čl. 21 ods. 2 a čl. 24 a 25, kedy si súd založí právomoc napriek tomu, že žalovaný má sídlo mimo Európskej únie (článok 6 ods. 1 Nariadenia č. 1215/2012).

Z vyššie uvedeného je zjavné, že Montrealský dohovor sa zaoberá právom konkrétneho cestujúceho podať na súd žalobu na náhradu škody spôsobenej omeškaním letu, čo je situácia riadiaca sa

medzinárodným právom súkromným, zatiaľ čo cieľom článku 6 Nariadenia Európskeho parlamentu a Rady (ES) č. 261/2004 z 11.2.2004 je zaviesť pre leteckého dopravcu určité povinnosti, a tým zároveň vytvoriť pre všetkých cestujúcich právo na poskytnutie okamžitej starostlivosti a pomoci počas meškania. Článok 6 Nariadenia sa nezaobrá občianskoprávnou zodpovednosťou alebo žalobami na náhradu škody. Montrealský dohovor upravuje podmienky, za ktorých môžu dotknutí cestujúci pri omeškaní letu podať žalobu smerujúcu z dôvodu individualizovanej nápravy k získaniu náhrady škody od dopravcov zodpovedných za škodu vyplývajúcu z tohto omeškania, avšak bez toho, aby týchto dopravcov chránil pred akýmkoľvek formami zásahu. Teda, keď cestujúci utrpí škodu v dôsledku omeškania letu, môže podať žalobu podľa článku 19 Montrealského dohovoru na jednom z príslušných súdov zmienených v článku 33 dohovoru. Súd preto na posúdenie svojej právomoci konať v danej veci aplikoval článok 33 Montrealského dohovoru, ktorý stanovuje štyri sudy, z ktorých si žalobca môže vybrať v prípade, že chce podať žalobu o náhradu škody. Žalobu je teda možné podať na území jedného zo zmluvných štátov dohovoru, pričom si žalobca môže vybrať z nasledovných možností, a to 1. súd v mieste bydliska dopravcu,

2. súd v mieste, kde má dopravca hlavné miesto podnikania, 3. súd v mieste podnikania, kde bola uzatvorená zmluva a 4. súd v cieľovej stanici cestujúceho. Miesto sídla dopravcu je H. F. H., E., XXXX E. I.. Na základe uvedeného súd dospel k záveru, že nemá právomoc vo veci konať a rozhodnúť. Posúdenie nároku na náhradu škody titulom meškania v leteckej doprave v tomto prípade nespadá do právomoci súdov Slovenskej republiky. Medzi základné podmienky konania, za splnenia ktorých môže súd vo veci konať a rozhodnúť, patrí podmienka právomoci súdu. Nakoľko súd v danej veci dospel k záveru, že nemá právomoc a keďže tento nedostatok právomoci súdu na konanie je neodstrániteľnou prekážkou, preto súd v zmysle § 161 ods. 2 Civilného sporového poriadku konanie zastavil. Žalobcovia podaním žaloby na súde, ktorý nemá právomoc vo veci konať a rozhodnúť, procesne zaviniť zastavenie konania, a preto by mal súd podľa § 256 ods. 1 Civilného sporového poriadku priznať náhradu trov konania protistrane, t.j. žalovanému. Žalovaný však v tomto štádiu konania nemá ešte vedomosť o prebiehajúcom konaní, nie je preto zrejmé, že by mu nejaké účelne vynaložené trovy konania vznikli. Aplikáciou ustanovenia § 256 ods. 1 a contrario a za použitia analógie podľa čl. 4 ods. 1 CSP, súd rozhodol tak, že žalovanému náhradu trov konania nepriznal.

2. Proti tomuto uzneseniu podali odvolanie žalobcovia 1/ až 4/ z dôvodu, že súd prvej inštancie nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Žalobcovia v konaní odvodzovali príslušnosť súdu v zmysle oddielu 4 článku 18 ods. 1 Nariadenia Európskeho parlamentu a Rady (EÚ) č. 1215/2012, podľa ktorého spotrebiteľ môže žalovať druhého účastníka zmluvy buď na súdoch členského štátu, v ktorom má tento účastník bydlisko, alebo – bez ohľadu na bydlisko druhého účastníka – na súdoch podľa miesta bydliska spotrebiteľa; eventuálne v zmysle ust. § 37a písm. c) zákona č. 97/1963 Zb.

o medzinárodnom práve súkromnom a procesnom v znení neskorších predpisov (ďalej ako „Zákon o medzinárodnom práve súkromnom a procesnom“), podľa ktorého: „Právomoc slovenského súdu je daná aj vo veciach týkajúcich sa spotrebiteľských zmlúv, ak je žalobcom spotrebiteľ, ktorý má bydlisko alebo sídlo na území Slovenskej republiky.“ Sú však presvedčení, že súd prvej inštancie sa s touto argumentáciou žalobcov správne nevysporiadal a svoje závery nesprávne založil na interpretácii a aplikácii Montrealského dohovoru na súdenu vec. Súd prvej inštancie vychádzal pri posudzovaní veci z predpokladu, že v súdnej veci sa jedná o nárok na náhradu škody, ktorý je však nutné považovať za nesprávny. Žalobcovia sú presvedčení, že na nimi uplatnené nároky (náhrady) podľa ust. čl. 7 ods. 1 písm. b) Nariadenia sú nárokmi „sui generis“, ktoré sú upravené výlučne v Nariadení (právnom predpise EÚ). Sú teda presvedčení, že v prípade náhrad podľa ust. čl. 7 ods. 1

písm. a) Nariadenia sa jednoznačne nejedná o nároky na náhradu škody, nakoľko samotné Nariadenie nepoužíva pojem „škoda“. Aplikácia ustanovení Montrealského dohovoru

o náhrade škody pri meškani letu na súdenu vec je preto vylúčená. Z uvedeného je zrejmé, že náhrady podľa ust. čl. 7 ods. 1 písm. a) Nariadenia nie je možné považovať za škodový nárok. Poukázali na rozsudok Okresného súdu Bratislava II zo dňa 19.08.2021, č.k.

32Csp/14/2021-84, ktorý síce posudzoval otázku premlčania uplatňovaných nárokov, avšak podstata posúdenia premlčania v uvedenej veci spočívala práve na posúdení otázky, či sa v prípade náhrad podľa ust. čl. 7 ods. 1 písm. b) Nariadenia jedná o škodový nárok alebo nie. Vzhľadom na skutočnosti uvedené vyššie trvajú na tom, že príslušnosť súdu v tomto prípade je nutné posudzovať v

zmysle oddielu 4 článku 18 ods. 1 Nariadenia Európskeho parlamentu a Rady (EÚ) č. 1215/2012, podľa ktorého spotrebiteľ môže žalovať druhého účastníka zmluvy buď na súdoch členského štátu, v ktorom má tento účastník bydlisko, alebo – bez ohľadu na bydlisko druhého účastníka – na súdoch podľa miesta bydliska spotrebiteľa; eventuálne

v zmysle ust. § 37a písm. c) Zákona o medzinárodnom práve súkromnom a procesnom, podľa ktorého právomoc slovenského súdu je daná aj vo veciach týkajúcich sa spotrebiteľských zmlúv, ak je žalobcom spotrebiteľ, ktorý má bydlisko alebo sídlo na území Slovenskej republiky. Vzhľadom na všetky vyššie uvedené skutočnosti navrhovali, aby odvolací súd napadnuté uznesenie zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie.

3. Krajský súd v Trenčíne ako súd odvolací vec preskúmal v zmysle § 379 a § 380 ods. 1 CSP bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 385 a contrario CSP a dospel k záveru, že uznesenie súdu prvej inštancie je potrebné ako vecne správne potvrdiť podľa § 387 ods. 1 CSP spolu so súvisiacim výrokom o trovách konania.

4. V kapitole III Dohovoru o zjednotení niektorých pravidiel pre medzinárodnú leteckú dopravu (ďalej len "Montrealský dohovor") s názvom Zodpovednosť dopravcu a rozsah náhrady škody sa v článku 19 s názvom Omeškanie stanovuje, že dopravca je zodpovedný za škodu spôsobenú omeškaním v leteckej preprave cestujúcich, batožiny alebo nákladu. Dopravca však nie je zodpovedný za škodu spôsobenú omeškaním, ak dokáže, že on, jeho pracovníci a agenti vykonali všetky opatrenia, ktoré môžu byť odôvodnene požadované na zabránenie škody, alebo že z jeho alebo ich strany nebolo možné vykonať takéto opatrenia.

5. V kapitole III Montrealského dohovoru sa v článku 33 s názvom Jurisdikcia v odseku 1 stanovuje, že žaloba na náhradu škody musí byť podaná podľa voľby žalobcu na území jedného zo zmluvných štátov, buď na súde v mieste sídla dopravcu alebo v mieste jeho hlavného miesta podnikania, alebo tam, kde má obchodné miesto, v ktorom bola uzavretá zmluva o preprave, alebo na súde v mieste určenia.

6. Článok 6 Nariadenia Európskeho parlamentu a Rady (ES) č. 261/2004 z 11. februára 2004, ktorým sa ustanovujú spoločné pravidlá systému náhrad a pomoci cestujúcim pri odmietnutí nástupu do lietadla, v prípade zrušenia alebo veľkého meškania letov (ďalej len "Nariadenie č. 261/2004") s názvom Meškanie stanovuje, že keď prevádzkujúci letecký dopravca odôvodnene očakáva, že let bude mať meškanie voči plánovanému času odletu:

a) dve hodiny alebo viac v prípade letov do vzdialenosti 1.500 km alebo menej; alebo

b) tri hodiny alebo viac v prípade všetkých letov v rámci spoločenstva nad 1.500 km a všetkých ostatných letov od 1.500 km do 3.500 km; alebo

c) štyri hodiny alebo viac v prípade letov, ktoré nespádajú pod písmená a) alebo b), prevádzkujúci letecký dopravca cestujúcim ponúkne:

i) pomoc bližšie určenú v článku 9 ods. 1 písm. a) a článku 9 ods. 2; a

ii) keď sa odôvodnene očakáva, že čas odletu bude aspoň deň po pôvodne oznámenom čase odletu, pomoc podľa článku 9 ods. 1 písm. b) a článku 9 ods. 1 písm. c); a

iii) keď je meškanie aspoň päť hodín, pomoc podľa článku 8 ods. 1 písm. a).

7. Podľa čl. 71 ods. 1 Nariadenie Európskeho parlamentu a Rady EÚ č. 1215/2012 z 12. decembra 2012 o právomoci a o uznávaní a výkone rozsudkov v občianskych a obchodných veciach (Brusel I), toto nariadenie nemá vplyv na dohovory, ktorých sú členské štáty zmluvnými stranami a ktoré upravujú právomoc alebo uznávanie a výkon rozsudkov v špecifických veciach.

8. Z obsahu spisu vyplýva, že žalobcovia sa podanou žalobou domáhali zaplatenia náhrady škody vo výške 1.000 eur pre omeškanie leteckej dopravy. Z letenky a vouchera

č. XXXXXXXXXX vyplynulo, že žalobcovia si prostredníctvom spoločnosti J. E. objednali a zaplatili zájazd, ktorý zahŕňal ubytovanie v E. spolu s leteckou dopravou, pričom let č. XXXX z letiska H. do F. mal plánovaný odlet dňa 29.07.2019

o 20:50 hod.. Z potvrdenia o meškaní letu vyplynulo, že let č. E. leteckej spoločnosti E. z letiska H. do F. mal dňa 29.07.2019 plánovaný odlet o 20:50 hod.

a jeho predpokladaný odlet bol až dňa 30.07.2019 o 04:15 hod..

9. V prejednávanej veci súd prvej inštancie zastavil konanie z dôvodu, že nemá právomoc vo veci konať a rozhodnúť s poukazom na článok 33 Montrealského dohovoru, keď si žalobcovia v konaní uplatnili nárok na zaplatenie 1.000 eur v zmysle Nariadenia Európskeho parlamentu a Rady (ES) č. 261/2004 z 11. februára 2004, ktorým sa ustanovujú spoločné pravidlá systému náhrad a pomoci cestujúcim pri odmietnutí nástupu do lietadla, v prípade zrušenia alebo veľkého meškania letov. Súd prvej inštancie ustálil, že žalobu na náhradu škody možno podať podľa článku 33 Montrealského dohovoru v mieste sídla dopravcu, a to v E., nakoľko letecká spoločnosť E. ako žalovaný má sídlo v H. F. H., L. X/ XXXX E. L., E.. Odvolací súd sa stotožnil s názorom súdu prvej inštancie o nedostatku právomoci vo veci konať a rozhodnúť, považuje ho za správny.

10. Opatrenia pomoci a starostlivosti o cestujúcich v prípade veľkého meškania letu stanovené v článku 6 Nariadenia Európskeho parlamentu a Rady (ES) č. 261/2004, ktorým sa ustanovujú spoločné pravidlá systému náhrad a pomoci cestujúcim pri odmietnutí nástupu do lietadla, v prípade zrušenia alebo veľkého meškania letov, predstavujú štandardizované a okamžité opatrenia na nápravu ujmy spojenj s nepríjemnosťami spôsobenými meškáním v leteckej doprave cestujúcich. Tieto opatrenia nepatria medzi opatrenia, ktorých podmienky výkonu stanovuje Montrealský dohovor o zjednotení niektorých pravidiel medzinárodnej leteckej dopravy, a teda ich nemožno považovať za nezlučiteľné s týmto dohovorom. Uvedený dohovor totiž upravuje podmienky, za ktorých môžu dotknutí cestujúci po zmeškaní letu podať žaloby smerujúce z dôvodu individualizovanej nápravy k získaniu náhrady škody od dopravcov zodpovedných za škodu vyplývajúcu z tohto meškania, avšak bez toho, aby týchto dopravcov chránil pred akýmikoľvek formami zásahu. Štandardizované a okamžité opatrenia stanovené v uvedenom článku 6 nie sú v zásade prekážkou toho, aby dotknutí cestujúci v prípade, keď im to isté meškание spôsobilo okrem iného škody zakladajúce nárok na ich náhradu, mohli podať žaloby o náhradu týchto škôd za podmienok upravených Montrealským dohovorom. Z ustanovení článkov 19, 22 a 29 Montrealského dohovoru pritom jasne vyplýva, že tieto ustanovenia sa obmedzujú na úpravu podmienok, za ktorých môžu dotknutí cestujúci po zmeškaní letu podať žaloby smerujúce z dôvodu individualizovanej nápravy k získaniu náhrady škody, teda odškodnenia od dopravcov zodpovedných za škodu vyplývajúcu z tohto meškania. Je potrebné konštatovať, že akékoľvek meškание v leteckej doprave cestujúcich, a predovšetkým ak je veľké, môže spôsobiť vo všeobecnosti dva druhy škody. Na jednej strane príliš veľké meškание môže spôsobiť škody takmer rovnaké pre všetkých cestujúcich, ktorých náprava môže mať formu štandardizovanej a okamžitej pomoci alebo starostlivosti pre všetkých dotknutých napríklad v podobe občerstvenia, stravy, ubytovania alebo telefonických hovorov. Na druhej strane môžu cestujúci utpieť individuálnu škodu súvisiacu s dôvodom ich cesty, ktorej náhrada vyžaduje posúdenie rozsahu spôsobených škôd od prípadu k prípadu, ktorá preto môže byť nahradená len individuálne.

11. Vzhľadom na uvedené sa odvolací súd nestotožnil s odvolacou námietkou žalobcov, že nimi uplatnený nárok nie je nárok na náhradu škody, nakoľko ustanovenia Montrealského dohovoru upravujú podmienky domáhania sa odškodnenia, resp. náhrady škody titulom meškania leteckej dopravy vo vzťahu k spoločnosti, ktorá zabezpečovala a realizovala leteckú dopravu. Odvolací súd má za to, že v danej veci je potrebné pri určení právomoci súdu vychádzať z Montrealského dohovoru a nemožno aplikovať Nariadenie Európskeho parlamentu a Rady EÚ č. 1215/2012 z 12. decembra 2012 o právomoci a o uznávaní a výkone rozsudkov v občianskych a obchodných veciach (Brusel I), ktoré vo svojom čl. 71 ods. 1 ustanovuje, že toto nariadenie nemá vplyv na dohovory, ktorých sú členské štáty zmluvnými stranami a ktoré upravujú právomoc alebo uznávanie a výkon rozsudkov v špecifických veciach, ako je to v prípade Montrealského dohovoru, ktorý možno použiť v prípade náhrady škody od dopravcov zodpovedných za škodu vyplývajúcu z omeškania v leteckej doprave. Je nepochybné, že žalobcovia sa domáhajú náhrady škody titulom meškania v leteckej doprave voči leteckej spoločnosti E. (letecký dopravca) so sídlom v E., ktorý realizoval leteckú dopravu dňa 29.07.2019 o 20:50 hod. z H. do F. v zmysle zakúpenej letenky a voucheru č. XXXXXXXXX. Z ustanovení Montrealského dohovoru obsiahnutých v jeho tretej kapitole pod názvom Zodpovednosť dopravcu a rozsah náhrady škody vyplýva, že tieto upravujú podmienky, za ktorých môžu cestujúci domáhajúci sa škody vzniknutej z dôvodu meškania podať žalobu o náhradu škody proti leteckým dopravcom. S poukazom na ustanovenia článkov 19, 22 a 29 Montrealského dohovoru, ktoré upravujú podmienky, za ktorých môžu cestujúci v leteckej doprave podať žalobu na náhradu škody od leteckých dopravcov zodpovedných za meškание letu, žalobcovia si uplatnili nárok na náhradu škody titulom meškania v leteckej doprave voči samotnému leteckému dopravcovi E., ktorý

v zmysle ustanovení Montrealského dohovoru zodpovedá ako letecký dopravca za škody spôsobené cestujúcim meškaním v leteckej doprave. Vzhľadom na vyššie uvedené pri určovaní právomoci súdu na posúdenie náhrady škody spôsobenej v leteckej doprave bolo nevyhnutné postupovať v zmysle ustanovení Montrealského dohovoru, ktorý v čl. 33 ods. 1 stanovuje štyri sudy, z ktorých si žalobca môže vybrať v prípade, že chce podať žalobu o náhradu škody. Žalobu je teda možné podať na území jedného zo zmluvných štátov dohovoru, pričom si žalobca môže vybrať z nasledovných možností, a to 1. súd v mieste bydliska dopravcu, 2. súd v mieste, kde má dopravca hlavné miesto podnikania, 3. súd v mieste podnikania, kde bola uzatvorená zmluva a 4. súd v cieľovej stanici cestujúceho. S poukazom na čl. 33 ods. 1 Montrealského dohovoru nie je možné, s využitím žiadnej možnosti, ktorú na určenie právomoci súdu konať dáva Montrealský dohovor, dospieť k záveru, že by bola daná právomoc slovenského súdu, ako súdu určeného podľa bydliska žalobcov, resp. cestujúcich, nakoľko žalovaný ako letecký dopravca zabezpečujúci a vykonávajúci leteckú dopravu má sídlo v E. (H. F. H., L. X/ XXXX E. L., E.). Neobstojí odvolacia námietka žalobcov, že právomoc súdu mala byť určená podľa miesta ich bydliska v zmysle oddielu 4, čl. 18 ods. 1 Nariadenia Brusel I, nakoľko žalobcovia žalovali leteckého dopravcu zabezpečujúceho leteckú prepravu, ktorý v zmysle Montrealského dohovoru zodpovedá za škody vzniknuté v leteckej doprave z dôvodu meškania a v uvedenom prípade tak nebolo možné pri určení právomoci súdu vychádzať podľa miesta ich bydliska, ale bolo potrebné v zmysle čl. 33 ods. 1 Montrealského dohovoru aplikovať kritérium miesta sídla leteckého dopravcu E., a to je v danom prípade E.. Odvolací súd sa v plnej miere stotožnil s konštatovaním súdu prvej inštancie, ktorý uzavrel, že posúdenie nároku na náhradu škody titulom meškanie v leteckej doprave v tomto prípade nespadá do právomoci súdov Slovenskej republiky.

12. V zmysle ustanovenia § 161 ods. 2 CSP je nedostatok právomoci súdov Slovenskej republiky neodstrániteľnou prekážkou konania, preto bolo nevyhnutné predmetné konanie zastaviť a na základe uvedených skutočností odvolací súd uznesenie súdu prvej inštancie podľa § 387 ods. 1, 2 CSP ako vecne správne potvrdil spolu so súvisiacim výrokom o trovách konania.

13. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania bolo rozhodnuté podľa § 396 ods. 1 v spojení s § 262 ods. 1 a § 255 ods. 1 CSP. V odvolacom konaní bol úspešný žalovaný, ktorý tak má nárok na náhradu trov odvolacieho konania. Nakoľko žalovanému v odvolacom konaní preukázane nevznikli trovy, nemá vedomosť o prebiehajúcom konaní, keď pred doručením žaloby súd posudzoval otázku právomoci a následne konanie zastavil, odvolací súd tak žalovanému náhradu trov odvolacieho konania nepriznal.

14. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom odvolacieho súdu jednohlasne.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancie. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolania musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).